

Jako když píchne...

Články pánů Jeníčka a Minaříka v zářijovém zpravodaji vzbudily, zdá se, rozruch. (Přitom byly jen reakcí na článek pana redaktora P. D., který nevyzněl jinak, než jako nábor nových členů ZKO.) A tak v říjnu pokryly listárnu reakce kynologů, které musím kapku poopravit. Je pravda, že cvičiště sloužilo v začátcích lidem z Újezda. Po roce 1989 se ale během nárustu provozu vyměnilo vedení ZKO a místní se raději kamsi vytrahovali. Přespolní paní J. K. zřejmě z paměti vypadly desítky aut a psů, které se na cvičák sjížděly ze všech koutů Čech. Její reakce na pečlivě nastudovaný dokument ČT poukazují až na útlum provozu, způsobený stížnostmi občanů. Není pravdou, jak píše redaktor P.D., že stížnosti byly ústní, tudíž neprůkazné. Například moje stížnosti byly vždy písemné. Pan J. L. mylně tvrdí, že parkovací kapacity kolem cvičiště nemohly pobrat desítky aut. Ve zmiňovaných dobách parkovali kynologové nejen v přilehlých ulicích, ale i na louce vedle cvičáku. Nevím, co kdo „vložit do úst“ paní Musilové, jak dále pan J. L. bouří. Paní Musilová je zdatná „pejskařka“, která chodí pravidelně cvičit „obranu“ na cvičák. A to proto, jak mně sama řekla, že bydlí na Blatově u lesa „a tam cvičit nemůže, protože kolem bydlej lidí.“

Viktor Walter